

Teza: postępowanie dyscyplinarne a postępowanie karne

Tożsamość czynu przypisanego obwinionemu jako przewinienie dyscyplinarne oraz czynu, który był przedmiotem osądu w procesie karnym, jest oczywista. Sąd Dyscyplinarny nie musi, a nawet nie może w tym zakresie czynić własnych ustaleń i ocen, a obwiniony nie może w postępowaniu dyscyplinarnym kwestionować popełnienia przestępstwa.

WO-120/16

ORZECZENIE

z dnia 4 października 2016 r.

Wyższego Sądu Dyscyplinarnego

Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Jarosław Sobutka

Sędziowie: SWSD Emilia Wanda Małkowska

SWSD Elżbieta Kucharska /sprawozdawca/

Protokolant: Kamila Kamińska

przy udziale **Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego: radcy prawnego Krzysztofa Bodio**

po rozpoznaniu 4 października 2016 r. sprawy radcy prawnego W. M. (1) na rozprawie

obwinionego o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust.1 pkt 1 i 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 1 art. 3 art. 4 ust 1 , art 6 ust 1 i ust 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

na skutek odwołania obrońcy obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w B. z dnia 6 czerwca 2016 r. w sprawie o sygn. akt: OSD 17/2015 Wyższy Sąd Dyscyplinarny:

orzeka co następuje :

1. na podstawie art. 455 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982r. (tj. Dz. U. z 2014 r., poz. 637 ze zm.)

poprawia błędną kwalifikację prawną czynu w punkcie 1 orzeczenia poprzez skreślenie art. 19 Kodeksu Etyki Radców Prawnych,

2. **zmienia orzeczenie** Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w B. z dnia 6 czerwca 2016 r. **w pkt 2** w ten sposób, że za czyn opisany w pkt 1 orzeczenia **wymierza obwinionemu karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na czas 3 lat,**

3. orzeka **zakaz wykonywania przez obwinionego patronatu na czas 10 lat,**

4. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w B.,

5. zasądza od obwinionego W. M. (1) koszty postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 4.000 zł. (słownie: cztery tysiące zł.) płatne na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych, zgodnie z art. 70⁶ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 6 czerwca 2016 roku Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w B., sygn. akt: OSD17/2015 po rozpoznaniu sprawy radcy prawnego W. M. (1) obwinionego o naruszenie art.64 ust.1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r o radcach prawnych w zw. z art.1, art.3 i art.4 oraz art.6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego / w brzmieniu obowiązującym zgodnie z uchwałą nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. /:

1.

uznał obwinionego W. M. (1) za winnego zarzucanego mu czynu, tj. naruszenia zasad wykonywania zawodu radcy prawnego oraz zasad uczciwości, rzetelności i należytej staranności wymaganej przy wykonywaniu zawodu zaufania publicznego oraz dopuszczeniu się rażącego naruszenia prawa w toku wykonywania czynności zawodowych, w ten sposób, że prowadząc własną Kancelarię Radcy Prawnego w W. przy ul. (...), (...)-(...) W. w okresie od 21 sierpnia 2008 roku do 1 lipca 2009 roku dopuścił się szeregu naruszeń deliktów dyscyplinarnych w celu osiągnięcia korzyści majątkowych pozostających w sprzeczności z zapisami przepisu art. 64 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy zawodowej i przepisów Kodeksu Etyki, a mianowicie art. 1, art. 3 i art. 4 oraz art. 6 Kodeksu Etyki w ten sposób że działając razem z (...)w B. M. W., wbrew przepisom prawa dotyczącym obsługi prawnej przedsiębiorstw i podatników wiedząc o pełnionej przez M. W. funkcji, działał w kierunku umożliwienia popełnienia przestępstw podatkowych szczegółowo opisanych w wyroku Sądu Okręgowego (...)przez co działaniem swoim wypełnił znamiona czynu zabronionego, opisanego w art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za co został skazany prawomocnym wyrokiem na karę pozbawienia wolności 1 roku, którą Sąd zawiesił warunkowo na okres 2 lat tytułem próby i w konsekwencji stanowiło to popełni umyślnego przestępstwa w zamiarze bezpośrednim, a w konsekwencji jest naruszeniem dyscyplinarnym w związku z wykonywaniem czynności zawodowych radcy prawnego, które zgodnie z zasadami deontologii zawodowej jest rażącym i kwalifikowanym naruszeniem godności zawodu radcy prawnego, na szkodę interesu samorządu zawodowego, pociągające negatywne skutki dla postrzegania radców prawnych jako zawodu zaufania publicznego, prowadzące do wniosku, iż dalsze wykonywanie zawodu radcy prawnego przez W. M. (1) zagraża istotnym dobrom chronionym prawem i z istoty swojej pociąga za sobą utratę przymiotu nieskazitelności charakteru oraz rękojmi prawidłowego wykonywania zawodu, a w związku z tym, o czyn z art. 64 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy zawodowej w zw. z art. 1, art. 3 i art. 4 ust. 1, art. 6 ust. 1 i ust 2, art. 19 Kodeksu Etyki Rady Prawnego /w brzmieniu obowiązującym zgodnie z uchwałą Nr 8/VII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r do dnia 1 lipca 2015 r/,

2.

wymierzył obwinionemu radcy prawnemu W. M. (1) karę pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego,

3.

obciążył obwinionego radcę prawnego W. M. (1) kosztami postępowania dyscyplinarnego w wysokości 2 000,00 zł.

Odwołanie od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w B. wniósł obrońca obwinionego, zaskarżając orzeczenie w całości.

Obrońca obwinionego zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1.

naruszenie art. 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks Postępowania Karnego w zw. z art. 406 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych, poprzez pozbawienie obwinionego radcę prawnego W. M. (1) prawa do udziału (po wznowieniu w dniu 6 czerwca 2016 roku) w rozprawie w dniu 6 czerwca 2016 roku, a przez to pozbawienie obwinionego prawa głosu po zamknięciu przewodu sądowego, a tym samym pozbawienie obwinionego prawa do obrony,

2.

naruszenie art. 337 § k.p.k. w związku z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, poprzez nieuznanie, iż wniosek Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w B. – radcy prawnego P. B. z dnia 25 kwietnia 2016 roku o ukaranie i o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu W. M. (1), nie odpowiada wymogom formalnym z art. 332 § 1 pkt 2, 4, 6 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 64 ust. 1 u. r. p. w zw. z art. 1, art. 3, art. 4 ust. 1 oraz art. 6 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego Załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 roku – skutkującym nieprawidłową kwalifikacją czynów stanowiących podstawę odpowiedzialności dyscyplinarnej,

3.

naruszenie art. 4 k.p.k. w zw. z art. 47 § 1 k.p.k. w zw. z art. 67¹ ust. 1 i art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, poprzez nieuznanie i niewyjaśnienie przez Sąd Dyscyplinarny, czy nie doszło do naruszenia zasady obiektywizmu w postępowaniu dyscyplinarnym, wyrażonej w art. 4 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych – poprzez niezobowiązanie działającego w sprawie z urzędu Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w B.- radcy prawnego P. B. do wyjaśnienia we wniosku o ukaranie i o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu W. M. (1) okoliczności i czasu powzięcia informacji o stanie faktycznym i prawnym sprawy jak też okoliczności uzyskania informacji określonych we wniosku jako „ posiadane z urzędu”,

4.

naruszenie art. 4 i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, poprzez nieuznanie zasadności i nieprzeprowadzenie postępowania dowodowego, a tym samym oparcie się na postępowaniu dowodowym przeprowadzonym w postępowaniu karnym; niezbadanie i nieuwzględnienie okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść obwinionego,

5.

naruszenie art. 366 i nast. k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych oraz w zw. z § 17 pkt 2 i § 26 ust. 1 Regulaminu funkcjonowania sądów dyscyplinarnych samorządu radców prawnych, stanowiącego załącznik do uchwały nr 99/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 11 września 2015 roku w sprawie 1 Regulaminu funkcjonowania sądów dyscyplinarnych samorządu radców prawnych.

Wskazując na powyższe, obrońca obwinionego wniosł o:

1.

uchylenie skarżonego orzeczenia wraz z uchyleniem wszystkich czynności Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w B. i wydanie postanowienia o zwrocie- przekazaniu do Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu W. M. (1), celem usunięcia braków formalnych wniosku, nie nadających się do usunięcia przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny w zwykłym trybie naprawczym, a polegających na barku opisu czynu (czynów) stanowiących nieprzestrzeganie zasad etyki zawodowej wraz z niewskazaniem podstawy prawnej zarzucanych czynów stanowiących nieprzestrzeganie zasad etyki zawodowej przez obwinionego radcę prawnego- skutkujących nieprawidłową kwalifikacją czynów

stanowiących podstawę odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego; wraz z obowiązaniem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w B. – radcy prawnego P. B. do wyjaśnienia we wniosku o ukaranie i o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu W. M. (1) okoliczności i czasu powzięcia informacji o stanie faktycznym i prawnym sprawy jak też okoliczności uzyskania informacji określonych we wniosku jako „posiadane z urzędu”.

ewentualnie o

2.

uchylenie skarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w B..

Wyższy Sąd Dyscyplinarny ustalił i zważył, co następuje:

Art. 74¹ ustawy o radcach prawnych /tekst jedn. Dz.U.2010 Nr 10, poz.65/ stanowi, że w sprawach nieuregulowanych do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisu Kodeksu postępowania karnego.

Zgodnie z art. 433 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach środka odwoławczego, a w zakresie szerszym o tyle, o ile ustawa to przewiduje. W niniejszej sprawie zaistniały podstawy do wyjścia przez Sąd poza granice zarzutów określonych w odwołaniu.

Zaskarżone orzeczenie zostało wydane na skutek złożonego w dniu 25 kwietnia 2016 roku przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w B. wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec radcy prawnego W. M. (1), wpisanego pod numerem BŁ-637 pod zarzutem naruszenia art. 64 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r o radcach prawnych w zw. z art.1, art.3 i art.4 oraz art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu obowiązującym zgodnie z uchwałą Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r.

Zarzuty obwinionego zawarte w odwołaniu nie zasługują na uwzględnienie.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny w pełni podziela ustalenia i stanowisko Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w B. zawarte w orzeczeniu z dnia 6 czerwca 2016 r., które są wynikiem przeprowadzenia postępowania zgodnie z obowiązującą procedurą.

W pierwszej kolejności zważyć trzeba, że niniejsze postępowanie dyscyplinarne prowadzone wobec radcy prawnego W. M. jest konsekwencją popełnienia przez niego przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za co został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego(...)

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 6 k.p.k. w zw. z art. 406 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych polegającego na pozbawieniu obwinionego prawa do udziału w rozprawie w dniu 6 czerwca 2016 r, a tym samym prawa do obrony, WSD stwierdza, że jest on całkowicie chybiony.

Obwiniony i jego obrońca byli obecni na rozprawie w dniu 30 maja 2016 r., na której Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zamknął postępowanie w niniejszej sprawie, odraczając publikację orzeczenia do dnia 6 czerwca 2016 r. W myśl art. 409 k.p.k. Sąd aż do ogłoszenia wyroku może wznowić przewód sądowy, albo też udzielić dodatkowego głosu stronom. Na rozprawie w dniu 6 czerwca 2016 r, na którą obwiniony nie stawił się, Sąd wznowił przewód sądowy, a po jego zamknięciu udzielił głosu stronom. W myśl art.68³ ust.2 ustawy o radcach prawnych niestawiennictwo obwinionego na rozprawę nie wstrzymuje sprawy lub przeprowadzenia czynności. W świetle przedstawionych okoliczności całkowicie chybiony jest zarzut pozbawienia obwinionego prawa do obrony.

Nie znajduje jakiegokolwiek uzasadnienia również zarzut naruszenia art. 337 § k.p.k. w związku z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych.

W piśmie z dnia 12.04.2016 r. obrońca obwinionego zarzucił, iż wniosek Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu W. M. nie odpowiada wymogom formalnym i wniósł o przekazania sprawy celem usunięcia braków formalnych. Postanowieniem z dnia 18.04.2016 r Sąd przekazał sprawę Z-cy Rzecznika Dyscyplinarnego do uzupełnienia wniosku w sposób uwzględniający zarzuty obrońcy obwinionego.

Uzupełniony wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego został złożony w dniu 25.04.2016 r.

W ocenie WSD wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego z dnia 25.04.2016 r tak w zakresie opisu czynu jak też dokonanej przez Rzecznika kwalifikacji prawnej czynu poprzez wskazanie naruszonych przez obwinionego norm Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, jest prawidłowy i spełnia wymogi wynikające z art. 337 § k.p.k. w związku z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych.

Odnosząc się za zarzutu nieprzeprowadzenia postępowania dowodowego przez OSD i tym samym oparciu się na materiale dowodowym zgromadzonym w prowadzonym przeciwko obwinionemu postępowaniu karnym, Wyższy Sąd Dyscyplinarny stwierdza, że jest on oczywiście nietrafny. Sąd I instancji prawidłowo przyjął, że jest związany ustaleniami co do winy radcy prawnego poczynionymi w postępowaniu karnym. Ustalenia co do winy w zakresie opisanych czynów nie były więc przedmiotem analizy Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, gdyż były one przedmiotem ustaleń w postępowaniu karnym zakończonym prawomocnym orzeczeniem. OSD prawidłowo przyjął, iż jego ocenie podlegały czyny obwinionego w zakresie deliktu dyscyplinarnego i wysokości kary za naruszenie norm Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. W niniejszej sprawie tożsamość czynu przypisanego obwinionemu jako przewinienie dyscyplinarne oraz czynu, który był przedmiotem osądu w procesie karnym, jest oczywista. Sąd Dyscyplinarny nie musi, a nawet nie może w tym zakresie czynić własnych ustaleń i ocen, a obwiniony nie może w postępowaniu dyscyplinarnym kwestionować popełnienia przestępstwa.

Zdaniem WSD zarzut naruszenia przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w B. zasady obiektywizmu jest także nietrafny.

Obwiniony podnosi, iż pozostały w sprawie nie wyjaśnione okoliczności, jednakże ich nie precyzuje, nie wskazuje jakież to istotne okoliczności nie zostały wyjaśnione, a jedynie podejmuje polemikę z ustaleniami sądu karnego, które OSD przyjął jak własne.

WSD już wcześniej zaznaczył, iż w niniejszej sprawie Sąd Dyscyplinarny związany jest prawomocnym wyrokiem skazującym, a jego zadaniem jest dokonanie oceny w zakresie deliktów dyscyplinarnych i wysokości kary w świetle przepisów dotyczących postępowania dyscyplinarnego wszczętego wobec radcy prawnego.

Odnosząc się do podniesionego przez skarżącego zarzutu przedawnienia możliwości wszczęcia postępowania dyscyplinarnego wobec obwinionego podnieść trzeba co następuje:

Wszczęcie i prowadzenie postępowania dyscyplinarnego, a w konsekwencji ukaranie za przewinienie dyscyplinarne ogranicza art. 70 ustawy o radcach prawnych, który stanowi, iż :

1. Nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego, jeżeli od czasu popełnienia przewinienia upłynęły trzy lata, a w przypadkach przewidzianych w art. 11 ust. 2 – rok.
2. W razie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przed upływem terminu, o którym mowa, karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło pięć lat, a w przypadkach przewidzianych w art. 11 ust. 2 – trzy lata.

3. Jeżeli czyn zawiera znamiona przestępstwa, przedawnienie dyscyplinarne następuje dopiero z upływem okresu przedawnienia karalności przestępstwa.

Obwiniony został prawomocnie skazany za przestępstwo z art. 231 § 2 k.k. zagrożone karą pozbawienia wolności od roku do 10 lat. Przedawnienie karalności reguluje art. 101 k.k., który w § 1 pkt 2a stanowi, że karalność przestępstwa ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 15 lat – gdy czyn stanowi występki zagrożony karą pozbawienia wolności przekraczającą 5 lat.

WSD stwierdza, że w myśl art. 70 ust. 3 cyt. ustawy nie nastąpiło przedawnienie karalności czynu, którego dopuścił się obwiniony, bowiem od daty jego popełnienia nie upłynęło 15 lat.

Powołując się na art. 455 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych WSD poprawia błędną kwalifikację prawną czynu w punkcie 1 orzeczenia poprzez skreślenie art. 19 Kodeksu Etyki Radców Prawnych. Powołany przepis art. 19 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego nie został wskazany w kwalifikacji czynu zarzucanego obwinionemu, a bez jakiegokolwiek uzasadnienia wymieniony w orzeczeniu Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego. Poprawienie błędnej kwalifikacji prawnej nie zmieniło ustaleń faktycznych i nastąpiło niezależnie od granic zaskarżenia podniesionych zarzutów.

Art. 440 k.p.k. określa bezwzględna przyczyną odwoławczą o charakterze subsydiarnym. Dotyczy ona orzeczenia, które przynajmniej w części zostało zaskarżone środkiem odwoławczym, lecz jednocześnie nie podniesiono w nim zarzutu, którego uwzględnienie pozwoliłoby na skorygowanie rażąco niesprawiedliwego orzeczenia.

Art. 65 ust. 1 zawiera katalog kar dyscyplinarnych, którymi są:

- 1/ upomnienie,
- 2/ nagana,
- 3/ kara pieniężna,
- 4/ zawieszenie prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas od trzech miesięcy do pięciu lat,
- 5/ pozbawienie prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wymierzył obwinionemu karę dyscyplinarną pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny, nie negując bardzo wysokiego stopnia szkodliwości przypisanego obwinionemu czynu stwierdził, że utrzymanie orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe. Kara pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego jest karą dożywotniego wyeliminowania z zawodu, a więc winna być stosowana w przypadkach najbardziej drastycznych przewinień dyscyplinarnych.

W niniejszej sprawie okolicznością przesądzającą o zmianie orzeczenia na korzyść obwinionego jest fakt, iż działanie obwinionego polegało na pomocnictwie w popełnieniu czynu zabronionego. Forma popełnienia przewinienia przekłada się na ocenę stopnia zawinienia.

Ważąc, zatem okoliczności indywidualne dotyczące obwinionego, rodzaj naruszenia, stopień winy oraz szkodliwość deliktu dla wizerunku samorządu zawodowego Wyższy Sąd Dyscyplinarny doszedł do przekonania, że karą sprawiedliwą, adekwatną dla tych wszystkich aspektów popełnionego czynu będzie kara zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas 3 lat przewidziana w art. 65 ust. 1 pkt 4 ustawy o radcach prawnych i orzeczony obok kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu dodatkowo zakaz wykonywania przez obwinionego patronatu na czas 10 lat.

Biorąc powyższe pod uwagę Wyższy Sąd Dyscyplinarny, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w związku z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z art. 70⁶ ust. 1 i 2 ustawy o radcach prawnych.